

ITALIEN

Eventyri

Middage i stilhed, intet internet – kun natur, munkesang og tid til eftertanke. FEMINAs chefredaktør udfordrede sig selv og tog på *digital detox* på et moderne kloster i Umbrien.

AF CAMILLA KJEMS. FOTO: CAMILLA KJEMS & MARCO RAVASINI

**HOLD
FRI**
NÅR DU HAR FRI

RO Stilhed. Uforstyrret eftertænksomhed. Indimellem længes jeg intenst efter åndehuller, hvor jeg trækker mig helt tilbage, står af ræset og går 100 procent offline. Åndehuller, hvor jeg ikke skal stå til rådighed for nogen, og hvor jeg bare kan ånde og leve – helt uden at blive afbrudt af e-mails, statusopdateringer og mobiltelefonens bip, når der kommer en sms. Men spørgsmålet er: Kan jeg overhovedet finde ud af det længere? Kan jeg ånde i et åndehul med kun mig og min egen skygge at skulle tage stilling til? Kan jeg få tiden til at gå, når jeg ikke har gøremål at putte i den? Det har jeg sat mig for at teste, så jeg er rejst alene til Italien for i tre dage at tilbringe alenetid på et moderne kloster, der nu er *luksus-*

retreat for alverdens hypede sjæle, der trænger til ro og fordybelse – uden wi-fi, telefoni og et bombardement af tilbud.

REJSE I ENSOMHED

For mig er det at rejse alene det vildeste eventyr. Det giver mig nemlig den ultimative følelse af frihed og skærper mine sanser, så jeg oplever alting mere intenst og kommer i kontakt med langt flere mennesker, end hvis jeg rejste sammen med en anden. Så jeg har glædet mig som et barn til at skulle af sted til Italien og prøve kræfter med at leve som eremit – anno 2016.

Efter en overnatning i Rom, finder jeg toget mod Umbrien. I ensomhed ser jeg Italien suse forbi. Golde vin- →

An aerial photograph of a vast, dense forest covering a valley and surrounding hills. The forest is a deep, vibrant green, with some lighter green patches visible on the right side, possibly indicating different tree species or a clearing. The terrain is hilly, with the forest following the contours of the land. The overall scene is a lush, natural landscape.

ensomhed

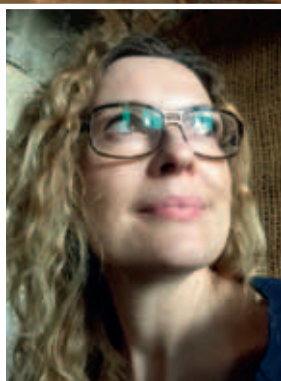
I den smukke klosterstue kan man dase og læse helt uforstyrret dagen lang.

"Jeg klæder om til noget blødt og behageligt og sætter mig ned i klostrets hjerte og skriver. Med grøn te, gregoriansk munkesang og en sær følelse af afklarethed og lethed"

Sådan ser man ud, når man sidder i klostrets hjerte – med gregoriansk munkesang i baggrunden, ild i pejsen – og solen pludselig rammer éns ansigt gennem vinduet i de tunge mure. Salig.

San Benedetto, født 480, død 547, er min sengekammerat.

→ marker, regnskyer på himlen, græssende får i det bakkede landskab. Der er noget sært oprivende ved at køre med tog gennem fremmede egne. Helt alene. Som en ægte eventyrer. På rejse i verden og i sig selv.

Efter to timer ankommer toget til Fabro-Ficulle, der blot er et trinbræt. En ensom station i en egn, de fleste blot kører igennem. Jeg griber min kuffert og træder spændt ud på perronen. Jeg bliver hentet af Vincenzo i en ældgammel, ramponeret grøn Fiat. Jeg sætter mig ind ved siden af ham,

og vi bevæger os bumlende gennem først veje og der-næst små skovstier.

– You want musica? spørger han?

Jeg nikker.

– In Eremito only

Gregorian music, so here, Easy Rider, griner han begejstret. "Boooooorn to be wiiiiiiild", skratter det fra anlægget, mens vi ruller ud mod ensomheden. *Oh yes – I feel it!*

Det har regnet tungt hele dagen, og vejen bliver mere og mere ufremkommelig. På en lille rasteplass holder pludselig en jeep med en ældre mand i.

– We change here, siger Vincenzo, og vi hopper ud af Fiat'en og ind i Jeep'en. En nødvendighed for at kunne forcere den sidste, stejle stigning op mod Eremito.

SUMMEN I PANDEN

Jeg er så spændt og fuld af forventningens glæde, at jeg griner højt, når de store huller i vejene gør, at jeg letter fra bilsædet. Og pludselig toner det frem foran mig. Eremito.

Klosteret. På toppen af bjerget med udsigt ud over den smukkeste floddal. *I'm in love!*

Jeg træder ind i klosteret, hvor man først skal igennem en lang, mørk stengang. Jeg overvældes med det samme af en enorm ro og fryd. Hele bygningen emmer af noget, jeg kun kan betegne som salighed. Jeg bliver vist ind på mit værelse. Min celle. Hugget ind i de tykke mure. Stenbord med udsigt over dalen. En lille stenvask. Toilet og bad. Og en seng med en helgentavle over hovedgavlen. San Benedetto, født 480, død 547, er min sengekammerat de kommende nætter.

Jeg klæder om til noget blødt og behageligt og sætter mig ned i klostrets hjerte og skriver. Med grøn te, gregoriansk munkesang og en sær følelse af afklarethed og lethed. Og en summen i panden, som jeg ellers kun oplever, når jeg en sjældent gang imellem får taget mig tid til at meditere – og lykkes med det.

Hver en celle i min krop summer af ro og lykke. Så enkelt kan livet føles. Bare være. Ikke gøre. Ikke tænke. Ikke stræbe. Bare være. Lige her og nu. Jeg har en fornemmelse af, at jeg er den fødte eremit.

KLOSTER FOR SYNDERE

Jeg ligger i min seng med åbent vindue og lytter til Umbriens regn. Dråberne falder stille og blødt. Alt er særligt *soft* her. Undtagen mig – jeg står knivskarpt. Mere enkel og ligetil end nogensinde før. Alt det forvirrende er skåret væk. Eremito lader mig kun mærke essensen. Kærligheden. De kreative tanker. Sanseligheden. Glæden. Livsgnisten. Den flyder overalt – i naturen, i luften, i maven. Alt er båret oppe af denne kolossale enkelhed.

Dagen går med gåture. Mad. Skrивerier. Yoga. Og dybe samtaler med Marcello, der har opført stedet her fra bunden. Før han blev eremit, var han en af Italiens mest succesfulde modedesignere, indtil han solgte alt, sejlede jorden rundt i to år og derefter boede 14 år i den mexicanske jungle,

PRAKTISK

Opholdet på Eremito er med alle måltider og transport fra den lokale togstation. Jeg fløj til Rom og tog herefter toget to timer til Fabro-Ficulle. Det koster 1.200-1.500 kr. pr. døgn pr. person. Læs mere om EREMITO på Eremito.com

Alle værelser på Eremito er éncelles-rum.

Marcello ønsker med Eremito at lave et moderne kloster for os almindelige syndere – et sted, hvor vi kan *disconnecte* for at blive bedre til at *connecte* med det vigtige i livet.

Middagen tilbringes i stilhed – side om side med de andre gæster.

hvor han drev et af verdens første økologiske hoteller.

For 12 år siden fik han idéen til at lave et moderne kloster for os almindelige syndere. Han rejste rundt og boede hos munke flere steder i verden. Tilegnede sig deres enkle livsstil og dagsrytme. Kørte Italien tyndt for at finde det helt rigtige spot og brugte derefter fire år på at bygge Eremito. Sten for sten. Oven på den gamle klosterruin.

– Når du har succes, er du et geni. Når du ikke har succes, er du skør. I de 12 år jeg har arbejdet på denne drøm, har alle syntet, jeg var skør. Alt det arbejde. For 14 eneværelser! Men jeg tænkte, at hvis JEG har brug for et sted som dette, er der nok også andre i verden, der har brug for det. Lige nu er der dig og to andre som gæster. Banken er ikke glad. Men det er jeg. Jeg er den lykkeligste mand i Italien, smiler Marcello.

Hans vision er ikke at missionere eller komme med doktriner, men blot at give folk en smagsprøve på, hvordan det opleves at komme tilbage til *the basics* ved at skabe det, han kalder "et kloster for det tredje millennium". Hvor vi kan *disconnecte* for bedre at kunne *connecte*. Med os selv og med verden – når vi atter drager tilbage. Efter 12 års passioneret arbejde og eremittilværelse kunne Marcello i februar høste anerkendelse, da han blev kaldt til London for at modtage en af de mest prestigefyldte priser i hotelbranchen. Prisen for *best mental recovery-sted* ... i verden! Manden var ikke gal – han var genial.

SPISNING I STILHED

Det er blevet tid til aftensmåltidet. Vi spiser i stilhed. I den mørke spisesal kun oplyst af levende lys. Vi er tre. Mig og to mænd – den ene i 40'erne (og tydeligvis på slank fra livets nydelser som mad og vin) og en i 50'erne (der som jeg tager ivrigt for sig af både vin og dessert). Vi sidder bænket på den ene langside af et bord. Side om side. Med mig i midten. Mig og mine munke. Eller to italienere og jeg – i hver deres ensomme, eftertænksomme boble. Først en salat med hve-

dekerner, olivenolie og æg. Så en grøntsagssuppe. Dernæst en grøntsagsret med rødbeder. Og til sidst hjemmelavet is. Chokolade og vanilje.

Da måltidet er ovre, klimter tjeneren (Marcellos bror, Sergio) med klokken. Nu må vi tale igen. Men det har vi slet ikke lyst til. Vi sidder der bare i stilhed. Tre mand høj. Der aldrig har mødt hinanden. Side om side. Mætte. I live.

Jeg er blevet sært begejstret for middagene i stilhed. På mange måder har netop *de* åbnet mine sanser som intet andet hernede. Efter 16 år (seksten år!) med små børn har jeg glemt at nyde mad og sanser i stilhed. Den tredje aften er det bare mig og Martin. Martin er fra München. Software-programmør. Far til to små børn. Har netop været på skiferie med familien (en ferie, der, som Martin beskriver med et kærligt grin, føltes som alt andet end ferie) og er nu her i en uge for at lade op, koble af og tænke sig om. Og dér sidder vi så og sanser hver en bid. Hver en tår vin. Hver en dråbe vand. En lille time, hvor vi LEVER, som vi aldrig lever og spiser i hverdagen. Taknemmelige. Sammen hver for sig.

Og netop i den lille time forstår jeg, hvad det er, der er essensen af alt det her. Af livet. Når det hele kommer ned til det basale: At SMAGE maden. Lade sig BERUSE af vinen. BO i kroppen. DUFTE naturen. Lade sig KÆRTEGNE af vinden. OVERVÆLDES af glæden. Være TIL STEDE i sorgen. MÆRKE jorden. GRIBE nuet. NYDE sensualiteten. Og OMFAVNE livskraften. Vi ved det udmærket godt. Jo, vi gør. Men det drukner i hverdagen, i pligterne og travlheden. Og vi glemmer, hvad det er, vi vil med livet, og søger i øst og i vest. Alle andre steder end inde i os selv.

Efter tre dage i Umbriens bjerge – med ensomme gåture, filosofien i klosterstuen og timevis af dyb søvn i den friske luft – tager jeg hjem til mit elskede Danmark. Til min lejlighed, mit liv, mit job og mine børn. Opladt og afklaret. Men Eremito vil bo i mig fra nu af. Og glider det ud i glemslen, ved jeg nu, hvor jeg skal tage hen. For at finde hjem. ●